

който пипнилкоу искаше да са покачи по стълбата. Свещеникътъ спусна покривалото на лицето си.

— Нема нищо, рече изниско винопродавецътъ; безокото момиче са качи.

Недя като отвори вратата влезе въ стаята.

— Какъ си момиченце? ты си малко затрудена отъ бденіето на жинзлата нощ, може бы. Нищо! младостта е търплива, думаше Бурбъ за да я насърчи.

— Момичето не са отговори тосъ часть, но съднх на единъ столъ много нажелено. Лицето му ставаше ту аляно ту жълто и малкйтъ и кракъ тропаше отъ нетърплие на земята, най подирь то си издигнх заведяжъ главата, и рече съ рѣшителенъ тонъ.

— Господарю на живота ми, остави ма да умрѣ отъ гладъ, или ма удари съ нѣщо . . . но не отивамъ вече въ печестивата онѣзи къща.

— Какъ? що рече ты? извика Бурбъ гнѣвенъ и разѣренъ. Смѣешъ ли да не послушашъ! Внимавай!

— Кизахъ туй що чувствувамъ отговори горката като си кръстоса рѣцѣтъ на гърдытъ.

— Да, блазѣ и на моята хрисима Весталка! Не отива вече? добръ, ний ще та закарамы.

— Ще подигнх сичкы градъ съ виковетъ си, рече тя съ отчаяніе и кръвѣта и удари въ главата.

— И на туй ще намѣримы лесината, ще та проводимъ съ юзда въ устата.

— Нека прочее ми помогнхъ боговетъ! и са подигнх отъ стола. Ще прибѣгнх до началството.

— Помни си клетвата, рече съ строгъ гласъ Каланъ, като са намѣси сега първый пѣтъ въ разговора.

Голѣмъ ужасъ обне членоветъ на момичето, което като си сбра дланитъ извика «горкана азъ» и проливаше горчивы слзы.

Или че чу плачеветъ и отчаяніето и Стратоника, или не, но тя влезе сиѣшно въ стаята и сърдито попыта.

— Какво са случи? Защо, добытько, безпокоишь робынята ми?

— Бжди спокойна, Стратонико, отговори Бурбъ съ жестокъ и свѣдливъ тонъ. Ты искашь новы поясы, новы дрехы; кажи, не искашь ли? Чувай слѣдователно. Събери ума на робынята си, защото послѣ злѣ ще са раскайвашъ, мщеніето ще са обърне на главата ти, безумная.

— Що значи туй? попыта Амазонката като гледаше очудена на Бурба и на робынята.